Contrarretrousos

Fernández Andino

ÍNDICE

4-
16………3

7-
51………13

4

Que se perda o rastro da biografía da nosa idade,
aquela na que xullo se subía ás miñas costas
coas rúas doutros imperios xa na pel
ofrecendo mensaxes cifradas,
imaxes de antigos elementos construtivos,
leccións sobre gastronomía galega
e unha sensación de turista permanente
que non mudaba co paso dos días
nos que ía esquecendo versos
por non ter saltado da nora,
por non ter abandonado o teu corpo durante aqueles valses,
por non espir os teus trinta e sete graos
nin un futuro no interior da túa cama
para crear poemas cunha normativa cambiante
que non chegabamos a comprender
e grazas a cal non sabiamos escribir.

Por sorte, os teus mestres nunca me lerán,
e a pesar de que os meus días xa non van taxados
polo número de noites das túas ausencias,
aínda sinto carraxe daqueles outros,
daqueles exploradores que antes,
que nalgunha vez —miopes ou non—
apreixaron os teus peitos
e contemplaron cada unha das túas formas
ao facerche cóxegas, ao estirarte con preguiza...

Quero que dentro das enciclopedias,
continuadoras feroces dos nomes da civilización,
se escriba no epígrafe da miña biografía:
Ameite, ameite, ameite, ameite, ameite x5.

20

Para Ana

Co paso dos anos, envellecido sen fin,
descubrín que o amor é unha ecuación de ritmos e tempos,
e que nós resolvemos a verdadeira cronoloxía
dos equinoccios, da lúa, do amor
e dos seus valores aristotélicos, pitagóricos e matemáticos,
porque é a ti a quen quero,
bico, acaricio, combato polas camas,
con quen me comprendo vivo, e devezo por vivir;
porque ti es a miña oportunidade de sentirme único e intelixente,
porque adoro encontrarme por detrás dos días
co que hai dentro do meu ordenador e de ti.

Por iso, xa non afogo os ollos dentro dun cubeiro
e tampouco necesito exacular esquecéndome
de con quen estou compartindo *nupciais farándulas de sono*.[1]

[1] Pere Gimferrer, en *Arde el mar*, Cascabeles, escribe: *Nupcial farándula del sueño*.

3

Apoiado nun libro para sosterme en pé,
xa case mudei en todo o que serei,
atento, coma sempre estou, a alma da rocha.

Chegan as choivas e non teño máis plan
que o de ir mercar algo de inexistencia
para clarexar que tódalas ferramentas de ficción explicables
atópanse nos textos.

Medito sobre as últimas tatuaxes do pergamiño
se cambiar a coda do último poema,
o preámbulo, a folla de impresión,
se crear máis ambigüidades,
frivolizaren os asuntos amorosos,
modificar os pés, suprimir o verso,
a rima, o tempo político, as persoas, o verbo...

Estas rupturas sentimentais do primeiro mundo van comigo,
aparecen no horizonte gramatical dos últimos poetas,
que se fan os despistados
clamando contra a impostura dos fados
porque naceron no século XX
cos mecanismos de ficción descoñecidos,
proclamando, cos seus poderes metapoéticos,
que Internet os sorprendeu escribindo versos,
que todo (o hipertexto) foi no futuro, onde xa non vivían.

Sen chegar a comprendelos,
eu escribo o primeiro principio

do meu manifesto da física de cordas literaria:
«Explicar literatura no é escribir literatura;
explicar literatura tampouco é escribir sobre literatura».

1

Pendúrome a credencial de calquera congreso
e xa son un ser privilexiado;
por se me perdo, poño un chaleco reflexo
para que me indiquen onde está
o meu punto de equilibrio,
e non me aconteza coma aos turistas en desorde
das fins de semana
que, coma *zombies*, esixen explicacións,
reclaman un aeroporto entre pensamentos ambulantes:
Tranquilos, sempre hai norte, compases que funcionan!

Síntoo por eles, pero a min gústanme os meus ritmos
e fártame seguir os deles;
de pouco lles servirá ameazarme de morte,
cortarme o fígado
ou contaxiarme os seus procesos orgánicos,
porque quen escribe nunca agarda,
porque algunha vez volarei a miña terra,
co meu acento, coa miña idiosincrasia,
e nunca rematarei coma os días deste inverno seco,
enfermo dentro do salón de xogos.

14

Xerando ciencia e non bens de equipo é onde debo estar;
meus amigos os enxeñeiros pídenme que recite versos,
saúdanme, úsanme de arlequín
nas súas clases, nos seus centros socioculturais,
para os seus gabinetes...

Traballan para o capital, produtores coma sempre foron,
dos pequenos polígonos industriais, sen formas xeométricas,
onde os horarios son reais con xente regalando as súas vidas
a un sol que súa sobre uralitas grises
e cun verde que morre no asfalto
(imaxes que *google earth* amosa,
pero que o ordenador non sente).

Ah, pero non, non..., esa festa non será no meu honor,
queimade os candís, recollede, vasos e copas:
¡Non permitirei que a miña avoa, coma todas,
sexa unha tradición que desapareza!

Pode que alfabeticamente Sócrates estea perdido,
que os romanos triunfasen sobre os gregos,
pero eu irei presentando poemas,
levarei caixas, mercadorías coma libros,
currícula para un traballo e cartos para investir xunto a ela
en trincheiras de cultura, ben lonxe das industrias culturais.

15

A estirpe zodiacal do día do meu aniversario
paséase por diante das luces de media cidade
cunha tola que mira.
Es ti.
Quizais alguén máis observe o teu rostro matemático
e os problemas xenéticos dun home
que só aproba monogamias sucesivas.

Os días en que me ensinaron a ler
seguen sendo os máis importantes da miña vida;
agora as semanas son coma moitos pasos,
coma patadas,
incontables durante os combates,
aínda que golpeen sen forza,
e as frustracións
e o noso desánimo
divírtense connosco
polas noites,
cando estouran os foguetes das festas populares
e xa non podemos escoitarnos
descubrindo que queremos carne.

Sei que durante as despedidas
ás veces son coma os patos:
afúndome baixo a auga
para que a choiva non me molle,
porque ao fin, no fin
dos amores, dos meus amores,
só perdura o que sinto polos bibliotecarios.

16

Analfabeto do compás,
a rúa que quero seguir está baixo a miña pel
e xa ninguén me arrebatará esta madurez
nin o que aprendín
por moitos soles que partan deste lugar
do que me vou recollendo cubos.
Danza o meu esqueleto
sobre as teclas brancas do piano,
mentres os ósos do teu cadáver empúrranme
cando menos desexo vivir,
pero quizais non sexa agora, aquí
—coas túas pestanas rozando o cristal do meu monóculo
e co teu sorriso desprazando espacialmente
algo invisible cara o futuro—
o momento de falar da morte.

Mírasme con desatención,
vixiando a parte do que fun
e case con ganas de chorar.
Creo que desexarías morderme e abrazarme,
porque me queres, pero abandónote
incomprendendo que houbo en ti que me seduciu.
imaxinando o noso amor
coma unha desas esferas de Nadal que se viran
para que caian as folerpas
sobre o boneco e a casa
cos bacilos de *Koch* sendo case amigos.

Como vivirá o po entre os recunchos da pasada habitación?

Non era o momento de falar...,
pero o día en que morramos
nin sequera o notaremos ao tacto,
pasará igual de inadvertido que o resto,
alguén chegará entón
cos pormenores e as explicacións da morte,
que non aclaran,
que non remedian.

7

Galician lullaby

Déitaste co interior da terra
fundíndose en níquel e cobre,
a trinta e sete mil quilómetros, corenta e tres metros
e trescentos cinco milímetros do colchón da miña cama,
e igual que Lois Pereiro
penso en icebergs nocturnos
navegando espidos antes de soñar.
Que é o que me une co presidente do meu estado
agora que me durmo?
Mañá por fin
(non sei por que agardei tanto tempo)
recibírame outra cidade noutro país
e o ceo terá que saltar pola fiestra,
patas ao aire.

Mentres repouse esta madrugada,
os trens irán perseguindo
o sol doutro amencer
por encima das pontes,
dos lenzos astronómicos onde un día
deixamos de comunicarnos.
Os carrís converteranse entón en fragmentos de planeta,
discorrendo por enriba dos propietarios de tantas terras,
a carón de carteis publicitarios
que tranquilizan
ao saber que existen as aspirinas
e a mili-globALIZACIÓN
que fai compatibles todas as funcións

do meu ordenador,
en lugares que, sen ser o noso,
resultan moi axeitados para preguntar a qué hora chego.

E eu aínda chegando,
renacendo por latitudes inexploradas
con fauna que non estudamos
e climas boreais
que nunca sentira nesta carne
de namorado arrepentido,
que, se emerxera fugaz do pesadelo,
agarrando un feixe de versos,
quedaría contigo, cos primeiros tangos
e coa recompensa dos últimos raios de luz
que dunha forma sacrílega chegan aos petos
con silencios de mil atmosferas.

21

Son o mar e a area,
e é inverno.
Son a brisa e as olas
e todo é calma:
aeromodelismo, hidroavións de madeira
que non poden pousarse no
mar que se arrastra cara as dedas.

Traerémonos a esta praia
con cunchas doutras praias,
subirei os pés aos montículos dos que me caerei
asustando a esas gaivotas que forman en 4-4-2;
pasarei as horas mergullado
neste lado da ría
dende o que podo saudarte
nun éxtase azul
a salvo das infeccións entre tanto e tanto sal,
e comprenderei que o mar habita subterráneo,
no profundo,
que brúa durante as tardes de sol de inverno
oculto ante os edificios.
Non necesito que me expliques máis
porque nos pobos do litoral
suceden cousas estrañas!

Santiago xa é parte da miña historia,
coma o apóstolo dun credo
e Vietnam dunha guerra.
Envelleceremos

e seguiremos mollados polo recordo
daquelas mareas
que case cheiraban a *NAPALM*
nos dous extremos da ría de Arousa.

Un Deus distinto nos quere,
amordázanos o corazón
para que ninguén estrague os nosos plans.

Ás veces, no pasado,
síntome importante;
outras, no espello,
non entendo por que alguén me bota de menos.

32

A fartura de tantos quilómetros
polas pistas de despegue
regresa no futuro,
conservada en sal de tanto navegar,
coas luces de Nadal facendo de lanternas sobre o mar.
Visións de virxes,
brillos prateados de maragotas ameazadas
preto dos meus pés.

En terra firme
o perigo séntese de forma diferente,
as ondas
con plancto de dinamita detonan no esporón;
máncanse os nenos, pero non se cansan de xogar,
algúns mudan en formas que se esgotan,
mentres outros renuncian aos seus malditismos
e fan o amor imaxinariamente cada noite con Cortázar
no faiado dalgún aldraxado bulevar
xurándolle fidelidade eterna a Traveler.

Aqueles que tanto sufriron por nós
non nos perdoarán se entendemos esta vez
que definitivamente nos amamos:
Bícame por fóra dos beizos,
desbordándome
con todo o amor do mundo
empiricamente vivos!

29

Irrompo na casa,
lanzo con estrondo os zapatos
detrás da columna,
rebusco algún verso nos petos
e cuspo as moedas.
Leo textos en porcións,
escribo algunha liña,
contemplo o Mississipi
nas melodías de Tom Waits,
admiro tres palabras de Cohen,
penso en Kurosawa e déitome,
oufano, crendo nos deberes cumpridos,
que mañá todo regresará o seu punto cardinal de orixe
e serei feliz.

Cando alguén me asfixie xa non poderei ser tan insoportable,
nin interromper a Jeff Buckley
para repetir algunha caricia;
non estarei tan interesado en seguir pescudando razóns
de por que o protestantismo triunfou en Alemaña.
Cantas vidas diferentes empecei xa?,
a cantos fillos puxen nome?
Máis de dez cidades foron a miña casa,
que recorde...
Os rolos da impresora
soan como pequenos roedores:
Directoras, xerentes e secretarias,
un mozo que non vedes
mándavos *faxes* procurando amor.

43

Prometémonos unha viaxe submarina
e agora sentimos que é asfixia;
por debaixo das sabas do mar, choramos,
humedecemos a alma.

Ao cruzar a fronteira,
atenazounos o medo a que nos delatasen todos os satélites,
a que caesen sobre nós paralelos e meridianos
mentres ardía a noite.
Conservamos tempos que non vivimos
e teorizamos sobre o caos,
cando dos botes baixaban homes agochados con fusís
soterrando as pernas ata os xeonllos.

Na praia, por sorte, non houbo incendio,
segue fría a area,
chea de moluscos ocultos
e de gaivotas sen culpa que escoitan
unha canción de berce dentro das cunchas.

Adiviño que, dende que nos secamos,
estiveches vendo *Chungking Express*
e que pensabas en chamarme todo o tempo durante a publicidade,
pero decidiches non facelo
e convivir co sentimento do meu recordo a media hasta.

51

Estás espertando
da dimensión real dos
pesadelos;
en actitude de poeta,
con indiferenza de mísil,
amoso todos os meus fráxiles perfís
mentres o meu interior,
dominado por forzas estranxeiras,
segue falando con réptiles
na quenlla das ratas
da que non saín durante todo este tempo.
Quedeime aló no poema:
Maldito día aquel, maldito
Ash Wednesday, Wasted Land, Four Quartets!

Sinto que as miñas poesías cheiran a luras
e que non son sinxelas as respostas
ás preguntas que me fas
desde que sabes que son poeta.
Escribireiche algo:

«Nestas primaveras tristes
érgome todas as mañás
con furiosos desexos de namorarme,
pero non podo,
síntome preguiceiro
e non me gusta o aroma das flores;
sen embargo o meu seme avanza sempre
na dirección sur norte
da cama en que te ispes.

Pídeme que non che fale, non deixes que te minta
desde escavacións máis profundas que o tímpano,
que o embigo e a gorxa...»

... E eu quizais sexa un poeta,
e quizais estea equivocado
e ti non queiras un poeta.